

Douglas Adams: Galaxis útikalauz stopposoknak (szövegrészlet)

Arthur halkán felnyögött. Elszörnyedt a felfedezéstől, hogy a hiperúron át megtett ugrás nem ölte meg. Hat fényév választotta el attól a helytől, ahol nemrég még a Föld létezett. A Föld. Émelyítő emlékképek suhantak át háborgó elméjén. Képzelőereje nem bírta megbirkózni az egész Föld elvesztésének a gondolatával. Próbálta noszogatni az érzéseit. Az apja, anyja, húga elvesztésére gondolt. Semmi. Rengeteg közeli ismerősére gondolt. Semmi. Arra a vadidegen fickóra gondolt, aki mögött sorban állt két napja a szupermarketben - hirtelen ütést érzett. Oda a szupermarket! Minden oda van. Nelson Oszlopa oda van! Oda lett Nelson Oszlopa, és még csak föl sem hördül senki, mert mindenki oda lett, aki felhördülhetne. Mostantól fogva Nelson Oszlopa csak az ő elméjében létezik. Anglia csupán az ő elméjében létezik, idezárva, ebbe a nyirkosan büzlő, acéllal bélelt űrhajóba. Érezte, hogy rátör a klausztrófia. Oda lett Anglia. Ezt megértette - valahogy sikerült felfognia. Újraprobálta. Amerika - gondolta - odalett. Hiába. Megint szerényebben próbálkozott. New York oda lett. Semmi. Eddig se hitt a létezésében igazán. A dollár - gondolta - egyszer s mindenkorra lezuhant. Enyhe borzongás. Elsöpörték a Bogart filmeket - mondta magában, s ez jócskán mellbe vágta. McDonald's - gondolta. Nincs több hamburger, se hot dog. Elájult. Arra tért magához egy másodperccel később, hogy az anyjáért zokog. Felpattant.

- Ford!

Ford felnézett a sarokból, ahol csöndben dudorászva üldögélt. Az űrutazásnak azt a részét, amelyet az űrön keresztülutazással kellett tölteni, meglehetősen fárasztónak tartotta.

- Mi van? - kérdezte.

- Ha ennek a könyvnek az utazója vagy, és a Földön jártál, akkor nyilván gyűjtöttél róla anyagot.

- Hát igen, sikerült valamelyest bővítenem az eredeti szócikken.

- Hadd lássam, mit ír ez a kiadás. Látnom kell!

- Jó, tessék. - Ford ismét odalökte a könyvet. Arthur megmarkolta a könyvet, és megpróbált uralkodni keze reszketésén. Betáplálta a megfelelő oldal adatait. A képernyő villogva örvénylett, majd nyomtatott szöveggé alakult. Arthur meredt szemmel nézte.

- Nincs is ilyen szócikk! - kiabálta.

Ford belenézett a könyvbe Arthur válla fölött.

- Dehogyan nincs! - mondta.

- Ott lenn, nézd csak, a képernyő alján, mindjárt az Eccentrica Gallumbit, az Eroticon-VI háromkeblű fekete örömlánya után. Arthur pillantása követte Ford ujját. Egy pillanatig fel se fogta, amit lát. Aztán kitört:

- Micsoda? Ártalmatlan? Ez minden a Földről? Ártalmatlan! Egyetlen szó!

Ford vállat vont.

- Százmilliárd csillag kering a Galaxisban, s a könyv mikroprocesszorai véges kapacitásúak - mondta - és persze senki se tudott sokat a Földről.

- Az ég szerelmére, remélem, legalább te finomítottál egy kicsit ezen!

- Na igen, összehoztam egy új szócikket, és továbbítottam a szerkesztőnek. Itt-ott meg kellett nyirbálnia egy kicsit, de azért érezhető a fejlődés.

- Mért, most mit ír? - kérdezte Arthur.

- Jobbára ártalmatlan - vallotta be Ford zavartan köhécselve.

- Jobbára ártalmatlan?! - üvöltött Arthur.

- Mi ez a zaj? - sziszegte Ford.

- Én üvöltök! - üvöltötte Arthur.

- Ne. Csönd! - mondta Ford. - Attól tartok, baj van.

- Még ő tart attól, hogy baj van!

Az ajtón túlról menetelő léptek hallatszottak.

- A Dentrassiak? - suttogta Arthur.

- Nem, ezek vasalt csizmát viselnek. Élesen csörgő zörejt hallatszott az ajtó felől.

- Hát akkor kik ezek? - kérdezte Arthur.
- Ha szerencsénk van - mondta Ford - akkor csak a Vagon osztag jött, hogy a világűrbe hajítson minket.
- És ha nincs?
- Ha nincs szerencsénk - mondta Ford komoran -, akkor a kapitány komolyan gondolta, hogy először felolvas nekünk a verseiből.